

ת"פ 16992/06/13 - מדינת ישראל נגד יוסף מאיר

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 16992-06-13 מדינת ישראל נ' מאיר
בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
יוסף מאיר
10 מרץ 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נועה חסיד

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד עליזה לוין

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
2. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם ושמעון ברק (להלן - "המתלונן") נהגי מוניות. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 21.11.12, בשעה 09:00 או בסמוך לה, בתחנת הרכבת בעיר רחובות, בעת שהגיע עמנואל יעקובסון (להלן - "יעקובסון") לתחנה והתכוון לעלות למוניתו של המתלונן, אחז הנאשם את עמנואל וניסה להובילו למוניתו. כעבור זמן קצר, נכנסו עמנואל והמתלונן למוניתו של האחרון על מנת להתחיל בנסיעה. הנאשם לא השלים עם כך שעמנואל בחר לנסוע במוניתו של המתלונן, הגיע למקום בו ישב המתלונן, התווכח עמו וניסה להוציאו מכסאו. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה אותו בפניו, תוך שהמתלונן מנסה להתגונן ובוטט בו ברגליו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חתכים בפניו, אודם באפו ושבר בשן תותבת.
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום.

גדר המחלוקת

4. השאלה העיקרית שבמחלוקת בתיק זה, היא מיהו התוקף באירוע: האם כגרסת התביעה, הנאשם הוא שתקף את המתלון וגרם לו בכך חבלות? או שמא, כגרסת הנאשם, המתלון הוא התוקף, כאשר הנאשם אך נפל על המתלון ובכך פצעו?
5. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בגרסתו של המתלון. המתלון מסר, כי הנאשם ניסה לאחוז בכתפו של יעקובסון ולהובילו למוניתו. לאחר מכן ניגש הנאשם לדלת של המתלון והתנפל עליו עם אצבעותיו, שרט את פניו, שבר חצי שן תותבת ואת משקפיו וגרם לדימום באפו. בעוד שהמתלון יושב בכיסא הנהג, ניסה להדוף את הנאשם ממנו כפעולה של הגנה עצמית. תימוכין לגרסת המתלון ניתן למצוא, לטענת באת כוח התביעה, בדברים שמסר המתלון לשוטרים שהגיעו למקום. המתלון גם פנה לבית חולים לצורך טיפול.
6. לטענת באת כוח התביעה, גרסתו של המתלון תואמת את עדותו של יעקובסון, שהוא עד אובייקטיבי נעדר אינטרס, אשר נקלע למקום. לטענת יעקובסון הנאשם ניסה להוציאו מהמונית, ולאחר מכן ניגש אל המתלון שישב בכיסא הנהג וניסה להוציאו בכוח מהמונית. המתלון הדף אותו והתפתח מאבק, שבסופו נגרמו למתלון שריטות. יעקובסון לא הגזים בתיאורו, ומסר כי לא ראה חלקים מהאירוע.
7. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, שאינה מתיישבת עם השכל הישר. הנאשם טען, כי המתלון בעט בו עם רגליו לאזור הבטן, בעודו ישוב. אם אכן היתה טענה זו נכונה, סביר היה כי הנאשם יפול אחורה ולא קדימה על המתלון, כטענתו. יתר על כן, נפילה מסוג זה לא יכולה היתה לגרום למתלון חבלות מהסוג שנגרמו. התעודה הרפואית שהגיש הנאשם אינה סותרת את גרסתו של המתלון. יתר על כן, עד ההגנה אינו תורם דבר, משום שהגיע לאחר תום האירוע ולא ראה את מה שאירע קודם לכן.
8. באשר לטענת הנאשם בדבר מחדלי חקירה טענה באת כוח התביעה: המתלון הביא תמונות לתיעוד חבלותיו, ואילו הנאשם לא עשה כן, ומכאן כי לא מדובר במחדל חקירתי; יעקובסון נחקר רק כעבור שבועיים בשל עומס בתחנת המשטרה; לא נחקרו אנשים נוספים שהיו במקום, משום שעד פוטנציאלי לא רצה להיחקר, והנאשם לא מסר שמות נוספים.
9. באת כוח הנאשם טענה, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, אשר מסר גרסה קוהרנטית וללא סתירות. תמיכה לחלק מגרסתו של הנאשם ניתן למצוא בעדותו של עד ההגנה.
10. לטענת באת כוח הנאשם, אין ליתן כל אמון בגרסתו של יעקובסון. באת כוח הנאשם תיארה בהרחבה סתירות רבות שנפלו בגרסתו של יעקובסון באשר להתייצבותו בבית המשפט, ובכלל זה הכחיש יעקובסון נתונים אובייקטיביים ודברים שתועדו בפרוטוקול בית המשפט. לטענתה, סתירות אלו, הגם שאין עניין באירוע נשוא כתב האישום, מעידות שאינו דייקן, יש לו נטייה להגזמה והוא אינו מסוגל לזכור אירועים קרובים. גם באשר לאירוע עצמו טענת באת כוח הנאשם, כי גרסתו של יעקובסון אינה הגיונית וניכר כי העד אינו מדייק בדבריו ויש לו נטייה להגזים.
11. עוד טענה באת כוח הנאשם, כי גם אין ליתן עדות בגרסתו של המתלון. המדובר, לטענתה, בגרסה נעדרת הגיון ונמצאו בגרסתו סתירות בין הודעתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, כאשר לא ידע להסביר מדוע לא מסר דברים רבים במשטרה. לטענתה, גם נפלו סתירות בין גרסתו של יעקובסון לגרסתו של המתלון.

12. באת כוח הנאשם הוסיפה וטענה, כי נפלו מחדלי חקירה בתיק, בכך שלא נבדקו מצלמות במקום ולא זומנו עדים נוספים לחקירה.

דין והכרעה

13. ההכרעה בתיק דנן מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של העדים. מטעמה של התביעה העידו אודות האירוע נשוא כתב האישום, המתלון ויעקובסון. מטעמה של ההגנה העידו הנאשם ובוועז סרוסי. אפתח, אפוא, בתיאור גרסאותיהם של העדים, והערכת מהימנותם.

גרסתו של המתלון והערכת מהימנותו

14. אפתח בתיאור גרסתו של המתלון.

15. המתלון נחקר תחת אזהרה בחשד לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בחקירתו מסר, כי ביום 21.11.12 הגיע לתחנת הרכבת על מנת לאסוף נוסעים ובדק אחרי מי הוא בתור. הנאשם הגיע, טען שהוא ראשון בתור, התווכח עם נהגים וניבל את פיו. הגיע נוסע - יעקובסון - ולפני שנכנס לרכבו של המתלון, הנאשם ניסה למנוע ממנו להיכנס ותפס אותו בידו. יעקובסון אמר לנאשם שלא יגע בו והתיישב בכיסא. הנאשם ניגש לחלונתו של המתלון, פתח את הדלת, הכניס את האצבעות לתוך הפנים שלו ושבר לו שן. למתלון לא היתה ברירה ולפיכך דחף אותו עם רגליו. לאחר מכן הגיעו אנשים והפרידו ביניהם (נ/3).

16. בעדותו חזר המתלון על עיקרי דבריו במשטרה. המתלון מסר כי יש סדר פנימי בין נהגי המוניות, על מנת שלא יהיו חילוקי דעות. המתלון שלל תחילה שהנאשם היה לפניו בתור וטען כי אחרים אמרו לו כי זה תורו לאסוף נוסע. אולם בהמשך לכך הודה כי אינו יודע אם הנאשם היה לפני מאן דהוא אחר (פרוטוקול הדין, בעמ' 49 - 51). עוד ציין, שהנאשם התנגד לכך שיעקובסון ייכנס לרכבו ואיים על כל הנהגים כי יהרוג אותם (שם, בעמ' 52).

17. המתלון הוסיף בעדותו, כי בזמן שהנאשם פנה אל יעקובסון, הלה כבר ישב בכיסא האחורי. תחילה אמר כי אינו בטוח שהנאשם נגע ביעקובסון, אולם לאחר מכן, חזר בו ואמר כי ראה את הנאשם כאשר תפס בכתפו של יעקובסון. לדבריו, יעקובסון התנגד ללכת עם הנאשם ואמר שהוא רוצה לנסע עם המתלון במונית. עוד ציין, כי יעקובסון ישב בכיסא האחורי והוא הסתכל אחורה על מנת לבחון אם יעקובסון כבר יושב (שם, בעמ' 42 ו-51).

18. עוד מסר המתלון בעדותו, שכאשר עמד לנסע, הנאשם הגיע והתנפל עליו עם כל האצבעות, קפץ עליו "כמו איזה חיה", שרט לו את הפנים בצורה אכזרית. המתלון הרגיש כי הנאשם מבקש לנקום בו ולמזלו הצליח לדחוף אותו בבטן עם רגליו מתוך הגנה. לדבריו, היה בפחד ובטראומה, הרגיש כי הנאשם רוצה להרוג אותו, וצרח. אנשים הגיעו למקום והפרידו ביניהם. לאחר מכן הגיעו שוטרי תנועה שהיו במקום, לקחו פרטים והפנו אותו להגיש תלונה בתחנת המשטרה. עוד הוסיף, שכתוצאה מהתקיפה היה שרוט כולו וחבול, נשברה לו שן תותבת וגם משקפיו נשברו. השן נשברה, לטענתו, כאשר הנאשם נתן לו אגרוף. המתלון הציג את משקפיו השבורים בבית המשפט. המתלון אמר תחילה שכתוצאה מההדיפה, הנאשם נפל, ולדבריו כאב לו הלב ורצה להרימו, ולא היתה לו כוונה לגרום לו חבלה (שם, בעמ' 43 - 46, 55, 57). לאחר מכן חזר בו ואמר, כי סביר שאנשים אחרים הם שדחפו את הנאשם, משום שהוא נפל במרחק מה מהמונית (שם, בעמ' 65).

19. בחקירתו הנגדית פירט המתלון, לראשונה, את סדר האירועים כך: תחילה הכניס לו הנאשם את אצבעותיו לפנים. לאחר מכן המתלון דחף אותו ברגליו. המתלון קם מכסאו והיתה התגוששות ואז הנאשם נתן לו אגרוף ושבר לו

את השן (שם, בעמ' 60).

20. המתלון סיפר כי פגש במקרה קרובת משפחה בתחנת המשטרה והיא צלמה אותו. התמונות הוגשו לבית המשפט (שם, בעמ' 63; ת/4). עוד ציין, כי למיטב זכרונו נחקר פעמיים במשטרה, פעם אחת אצל שירה ופעם אצל לירון, וזאת למרות שבתיק קיימת רק הודעה אחת של המתלון, אשר גבתה החוקרת לירון אפלבאום (פרוטוקול הדין, בעמ' 70). בהמשך לאירוע פנה המתלון לטיפול רפואי בבית חולים והוגשה תעודה רפואית (שם, בעמ' 45; ת/6).

21. בהשוואה בין גרסתו של המתלון במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט נמצא כי קיימים מספר הבדלים: בעדותו מסר כי הנאשם ניסה לתפוס את יעקובסון, לאחר שהלה כבר ישב במונית, בעוד שמשטרה מסר כי הדבר אירע לפני שנכנס למונית; בעדותו מסר לראשונה כי חש שהנאשם רוצה להרוג אותו; עוד מסר בעדותו לראשונה כי משקפיו נשברו כתוצאה מהתקיפה ואף הציגם בבית המשפט, למרות שבמשטרה כלל לא התייחס לכך; בעדותו אמר לראשונה שכתוצאה מההדיפה הנאשם נפל לרצפה; גם לענין סדר האירועים קיים פער בין התיאור במשטרה לבין העדות בבית המשפט. המתלון תיאר במשטרה שני שלבים לאירוע. בשלב הראשון, הנאשם הכניס ידיו לפניו ושבר לו שן, ובשני, המתלון דחף אותו. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט תיאר המתלון אירוע עם מספר שלבים. תחילה הנאשם הכניס את אצבעותיו לפניו. בעקבות זאת, המתלון דחף את הנאשם. לאחר מכן, המתלון קם והחלה התגוששות. בשלב האחרון, הנאשם נתן לו אגרוף ושבר לו את השן; המתלון טען תחילה כי בסוף האירוע דחף את הנאשם, אולם לאחר מכן אמר כי ייתכן שאחרים הם שדחפו את הנאשם והפילוהו.

22. עתה לתיאור גרסתו של יעקובסון.

23. בחקירתו במשטרה מסר יעקובסון, כי באותו היום הגיע לתחנת הרכבת ורצה לנסע במונית. לדבריו, שאל מי בתור והפנו אותו למתלון. כאשר עמד להיכנס למונית, הגיע נהג נוסף - הוא הנאשם - וטען כי התור שלו. הנאשם תפס אותו בידו וניסה להביאו למונית שלו. הוא סירב ללכת עם הנאשם שהיה אגרסיבי ואמר לו שכבר סיכם עם המתלון. לאחר מכן, הלך הנאשם לצדה השני של המונית והחל להתווכח עם המתלון. הנאשם התחיל להוציא את המתלון מהכיסא על מנת שלא ייסע, והמתלון התגונן וניסה עם הרגליים לבעוט בנאשם, כאשר הלה מנסה עם ידיו ורגליו להוציא את המתלון מהמונית. לדבריו "נוצר כמו קרב אגרוף תאילנדי". במהלך הקרב הנאשם שרט את המתלון בפנים. יעקובסון אינו זוכר כיצד האירוע הסתיים, ואולי הדבר אירע כאשר נהגים אחרים הפרידו ביניהם, או שפשוט נסעו מהמקום. עוד הוסיף, כי הנאשם הוא שתקף ראשון, וזאת משום שהמתלון לקח אותו. לדבריו, הנאשם אינו כשיר להיות נהג מונית ולעבוד עם אנשים (נ/2).

24. בעדותו הראשית בבית המשפט חזר יעקובסון על עיקרי גרסתו במשטרה. יעקובסון הוסיף, כי היה כבר ברכב כאשר הנאשם ניסה להוציאו מהמונית. כאשר לא צלח בכך, הנאשם עקף את המונית וניגש למתלון שישב בכיסא הנהג. לדבריו, היו אמורים לצאת כבר ולא היתה כל סיבה למתלון להתחיל בויכוח. הנאשם ניסה לשכנע את המתלון לצאת מהמונית. כאשר לא צלח בכך, החליט להשתמש בידיו על מנת להוציאו בכוח, כאשר המתלון דוחף אותו בידיו וברגליו ונוצרה תגרה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלון שריטות בפנים (פרוטוקול הדין, בעמ' 4 - 5).

25. עוד הוסיף יעקובסון בחקירתו הנגדית, כי ידוע לו שזה לא היה התור של הנאשם, משום שנאמר לו להיכנס למונית של המתלון (שם, בעמ' 15 - 16). לדבריו, הנאשם ניסה להוציאו מהמונית בכוח. יעקובסון עמד על כך כי הדבר אירע לאחר שכבר ישב ברכב ליד כיסא הנהג (שם, בעמ' 17). עוד ציין, כי הנאשם הוא שהתחיל במכות, כאשר קודם התנפל עליו ולאחר מכן על המתלון (שם, בעמ' 11, ש' 21 - 27). לדבריו, אם יש לו השפעה ידאג לכך שהנאשם לא יהיה נהג מונית.

26. בחקירתו הנגדית נשאל יעקובסון שאלות רבות שאינן קשורות באירוע, אלא להתנהלותו מול בית המשפט,

ובפרט באשר להתייצבותו המאוחרת לדיון ביום 2.2.14. באותו יום נקבע דיון לצורך שמיעת עדותו של יעקובסון בלבד, אולם הלה לא התייצב בזמן. במהלך הדיון אמרה התובעת כי יעקובסון מסר לה שנפל במדרגות וקיבל מכה בראש. לפי פרוטוקול הדיון, יעקובסון הגיע בהמשך באיחור של למעלה משעה, אמר כי הוא חולה והוסיף "לא הייתי בהכרה בכלל מאתמול". כאשר נשאל על כך בחקירה נגדית טען כי לא איבד את ההכרה אלא נפל במדרגות, וכל שאמר הוא כי יכול להיות שאיבד את ההכרה קצת. לאחר מכן ציין, כי כלל לא היה דיון בבית המשפט. אולם בהמשך סיג את הדברים ואמר כי אינו זוכר שהיה דיון בבית המשפט, משום שחלפו חודשים, וזאת הגם שהדיון היה בסך הכל חודש קודם לכן. המתלונן טען שלא אמר את הדברים המיוחסים לו בפרוטוקול בדבר איבוד הכרתו והוסיף: "התכוונתי שנפלתי, שיכול להיות שאיבדתי את ההכרה זמנית ויכול להיות שלא" (שם, בעמ' 7 - 8). עוד ציין, כי הפרוטוקול נכון רק בחלקו, משום שאין זה נכון שלא היה יומיים בהכרה, אלא אך איבד הכרה באותו היום "אולי לדקה", כאשר נפל במדרגות בדרכו לבית המשפט. לאחר מכן הוסיף, כי אינו זוכר אם זה קרה ביום הדיון או יום קודם לכן (שם, בעמ' 8 - 9). יעקובסון גם אמר בהמשך עדותו, כי לא קיבל "במיוחד" מכה בראשו. עוד ציין, כי העביר לתביעה אישור רפואי לאחר שהיה אצל אורתופד. יעקובסון הסביר כי האורתופד ציין שהאירוע אירע ביום 6.2.14 לאחר שאמר לו כי האירוע היה כ-10 ימים קודם לכן, וזאת למרות שהתאריך הנכון הוא 2.2.14 (שם, בעמ' 10 - 11). בהמשך חקירתו הנגדית תיקן שוב את גרסתו ומסר, כי נפל במדרגות יום לפני 2.2.14 וכי הדבר לא אירע בדרכו לבית המשפט (שם, בעמ' 13).

27. אציין כי לא מצאתי פערים של ממש ביחס לגרסתו של יעקובסון ככל שהיא נוגעת לאירועים נשוא כתב האישום, למעט השימוש בעדותו בתיאור הנאשם כמי שהתנפל עליו ועל המתלונן. עם זאת, עדותו של יעקובסון, ככל שהיא נגעה להתנהלות מול בית המשפט, היתה רצופה אי דיוקים וסתירות רבות, כאשר חזר בו מספר פעמים מדברים שמסר לפרוטוקול בית המשפט, ואף הכחיש את אמירתם. עדותו של יעקובסון בהקשר זה היתה תמוהה ביותר, כאשר החקירה הנגדית התמקדה בסיבה לאי התייצבותו בבית המשפט, ולמעשה לא נהיר כלל מדוע הסתבך בעדותו בהקשר זה. עם זאת, יש לזכור, כי מדובר בעדות שעיקרה בעניינים שכלל אינם קשורים לאירועים נשוא כתב האישום.

28. מצאתי כי קיים דמיון רב בין הגרסאות של המתלונן והגרסאות של יעקובסון, עם זאת לא ניתן להתעלם ממספר פערים: שני העדים העידו על נסיון של הנאשם לקחת את יעקובסון למונית תוך תפיסת ידו. השאלה אם יעקובסון כבר ישב במונית באותה העת, או שמא עמד להיכנס למונית, הינה זניחה ביותר, כאשר כלל לא מיוחסת לנאשם תקיפה של יעקובסון. ייתכן גם, כי הנאשם החל בשיחה עם יעקובסון לפני כניסתו למונית, והשיחה המשיכה גם לאחר מכן ומכאן הפער בין הגרסאות לענין זה; שני העדים העידו, כי היוכח בין הנאשם לבין המתלונן התקיים, כאשר המתלונן כבר יושב בכיסא הנהג ויעקובסון נמצא בתוך המונית. גם כאן נמצא פער מסוים בין תיאורו של המתלונן שעמד על כך שיעקובסון ישב בכיסא האחורי, לבין תיאורו של יעקובסון כי ישב בכיסא הקדמי. אולם, יש להדגיש, כי שאלה זו כלל לא נשאלה במהלך החקירה במשטרה, וייתכן כי הזמן שחלף פגע בזכרונם של העדים לענין זה. מדובר גם בפרט זניח ביותר; שני העדים מתארים כי הנאשם הוא שתקף תחילה את המתלונן, כאשר בתגובה המתלונן דחף אותו ברגליו. שני העדים גם מתארים, כי במהלך היוכח שרט הנאשם את המתלונן בפניו. עם זאת, וכאן להערכתי הפער הגדול ביותר בין הגרסאות, המתלונן ממעיט בחלקו באירוע. כאמור, המתלונן תיאר במשטרה שני שלבים בלבד, שתחילתם בכך שהנאשם תקף אותו, וסופם בהתגוננות שלו באמצעות דחיפה. בתיאור זה מצייר המתלונן אך את הנאשם כתוקף ואילו את עצמו הוא מתאר כמתגונן בלבד. בעדותו כבר תיאר המתלונן, כאמור מספר שלבים, שבהם קיימת התגוששות ולא התגוננות בלבד מצדו. תיאור זה תואם את גרסתו של יעקובסון, שלפיה החל "קרב אגרוף תאילנדי בין השניים", כתיאורו במשטרה (נ/2), או "תגרה", לפי התיאור שמסר בעדותו (פרוטוקול הדין, בעמ' 5).

29. האם ניתן ליתן אמון בגרסאות העדים?

30. ראשית, באשר לפערים קלים שנמצאו בגרסתו של המתלון - ניתן להניח, כי בעת הגשת התלונה המתלון היה טרוד בחבלות הקשות שנגרמו לו, ונשמטו ממנו פרטים שוליים. כך למשל, אין בעובדה כי לא הציג את משקפיו במשטרה, כדי לפגוע במהימנותו. גם חלופה הזמן עשוי היה לגרום לחלק מהפערים השוליים בעדותו. כך למשל, השאלה אם הנאשם תפס את המתלון לפני שנכנס למונית או לאחר שנכנס אליה עניינה בפרט שולי ובלתי מרכזי. גם אין בכך שהמתלון אמר כי למיטב זכרונו נחקר פעמיים כדי לפגוע במהימנותו. אמנם, אין בתיק תיעוד של חקירה נוספת, אולם הסתבר, כי החוקרת ביאר זמנה את המתלון אליה במועד מאוחר יותר על מנת שיוציג לה תמונות (ת/3), וזאת הגם שלא גבתה ממנו הודעה נוספת, וייתכן כי מטעם זה נפל לכלל טעות.

31. יחד עם זאת, אין בידי להתעלם מפערים משמעותיים יותר שמצאתי בעדותו של המתלון. לא נותר בליבי ספק, כי המתלון ניסה להמעיט מחלקו באירוע, הן במשטרה והן בבית המשפט. כך למשל, להערכתי המתלון לא סיפר בכוונה תחילה במשטרה כי הפיל את הנאשם לרצפה. בעדותו הודה תחילה כי הפיל את הנאשם, אולם לאחר מכן תיקן דבריו וטען, כי אולי אחרים הם שהפילוהו. מכל מקום, המתלון הודה בעדותו, כי הנאשם אכן נפל לארץ - פרט אשר כלל לא ציין בחקירתו במשטרה. יתר על כן, כפי שכבר פורט, קיים פער משמעותי בין התיאור שמסר המתלון בדבר חלקו באירוע לבין התיאור שמסר יעקובסון. המתלון מסר בחקירה כי אך הדף את הנאשם בהתגוננות, ואילו בעדותו הודה שהיתה התגוששות ביניהם. תיאור זה עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר יעקובסון לענין זה.

32. בגרסתו של יעקובסון באשר לאירועים נשוא כתב האישום לא מצאתי פערים משמעותיים בין הודעתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. מצאתי כי הגרסה שמסר במשטרה הינה הגיונית ומאוזנת. בגרסה זו אינו ממעיט מחלקו של המתלון ומתאר כי המתלון היה מעורב בקטטה בין השניים. גם לא הגזים בתיאור שמסר לגבי הנאשם. יש להדגיש, כי אין כל קשר קודם בין המתלון ויעקובסון, ולא מצאתי כל טעם מדוע יעליל על הנאשם. נכון הדבר, כי מסר בעדותו גרסה תמוהה ביחס לאירועים שאירעו בבית המשפט. אולם, אין מדובר באירועים הקשורים, ולו בקשר עקיף, לאירועים נשוא כתב האישום. ייתכן גם כי זכרונו הטעה אותו לאור מכה שקיבל בנפילתו במדרגות. אמנם, מצאתי כי עולה מעדותו בבית המשפט, כי יש בו כעס על הנאשם. עם זאת, לא מצאתי כי יש באלה כדי לערער את מהימנות הגרסה שמסר במשטרה. המדובר בגרסה שמסר עד אובייקטיבי, שנקלע לאירוע על לא עוול בכפו. לעד אין כל אינטרס לצד זה או אחר, והוא חזר על עיקרי גרסתו בעדותו בבית המשפט.

33. לכך יש להוסיף, כי גרסתו של יעקובסון תואמת בחלקה הגדול את גרסתו של המתלון בבית המשפט. בין השניים אין כל היכרות ולא מתעורר חשש, ולו רחוק ביותר, שהיה תיאום בין הגרסאות. חלק מהפרטים שמסרו עדים אלו אף אושרו על ידי הנאשם, כפי שיפורט להלן. מכאן שניתן לומר, כי גרסתו של יעקובסון, שהיא למעשה המכנה המשותף בין שתי הגרסאות, הינה מהימנה ויש ליתן לה משקל מלא. אדון בהמשך בממצאים שניתן להסיק, באופן שאינו מעורר ספק, מתוך הגרסאות.

גרסתו של הנאשם וגרסת העד, בועז סרוסי והערכת מהימנותם

34. מטעם ההגנה העידו הנאשם ובוועז סרוסי.

35. בחקירתו במשטרה מסר הנאשם, כי באותו יום היה בתחנת הרכבת ברחובות והגיע תורו לקחת נוסעים. תחילה הגיע חייל והמתלון אמר לו שזה תורו של נהג אחר לקחתו. בהמשך אחד הנהגים אמר שזה תורו של הנאשם. לאחר מכן נכתב בהודעה כך "... באו אנשים, אני אמרתי למישהו אדוני בואו כנסו פה, בא שמעון (המתלון - א.פ) ואמר לה בואו כנסו פה, והם הלכו לרכב של שמעון, ואז אני באתי לשמעון אחרי שהוא נכנס לרכב, הדלת שלו היתה, ואז הוא נתן לי בעיטה עם הרגליים לבטן שלי, אז אני תפסתי אותי מהפנים, ואז באו להפריד, כשבאו להפריד אני כבר עזבתי, ואז

שבאו להפריד הוא יצא מהאוטו ונתן לי מכה והשכיב אותו למטה ואז הוא עזב אותי ובאו להרים אותי". עוד ציינה החוקרת כי הנאשם הראה לה שפשוף בברך שמאל. הנאשם הכחיש כי הוא תקף ראשון. הנאשם הוסיף, כי יש עדים לאירוע אולם הוא אינו מכיר את שמותיהם (ת/1).

36. אין ספק שבהודעתו של הנאשם נפלו טעויות הקלדה, כפי שעולה מהגיון הדברים וגם מעדותה של החוקרת, לירון אפלברום. לאור זאת, לא ניתן לומר בוודאות, זמן כה רב לאחר החקירה, מה בדיוק אמר הנאשם באותם חלקים בחקירתו שבהן נפלו הטעויות (פרוטוקול הדין, בעמ' 23 - 30). מכאן, שבכל מקום שבו נפלה טעות הקלדה, אניח כי הנאשם מסר את הדברים, שלטענתי אמרם.

37. בעדותו בבית המשפט הבהיר הנאשם לענין זה, כי אמר במשטרה שבא אדם אחד ולא באו אנשים והוא אמר לאדם אחד שייכנס לרכבו. עוד ציין שאמר במשטרה שכאשר ניגש לרכבו של המתלונן, היתה דלתו פתוחה, וכי בעקבות הדחיפה תפס אותו מהפנים (פרוטוקול הדין, בעמ' 77).

38. בעדותו הראשית בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי דבריו בחקירתו במשטרה. הנאשם הכחיש כי נגע ביעקובסון. עוד הוסיף בעדותו, שכאשר המתלונן הכניס את הנוסע למוניתו, רצה לומר לו שהוא לא בתור וזה לא יפה מה שהוא עשה. כאשר הגיע למתלונן, ישב הלה ליד ההגה והנאשם אמר לו "אתה לא מתבייש". בתגובה הסתובב המתלונן לכיוונו והחל לבעוט בו בבטן. הנאשם התנדנד ונשכב לכיוונו על מנת שלא ליפול. לאחר מכן אמר הנאשם את הדברים הבאים: "איך שהוא תפסתי את הראש שלו והחזקתי בו כדי שלא אפול. לצערי, באותו רגע היו לי ציפורניים ... ראיתי שאני נופל ונתפסתי בו, וכנראה שרטתי אותו. לא עשיתי לו בכוונה". עוד הוסיף, כי בינתיים באו להפריד ביניהם והלך הצדה, אולם המתלונן יצא מהרכב והחל לבעוט בו שוב עם רגליו וכתוצאה מכך, הנאשם נפל לרצפה וקיבל מכה בראש ושפשוף בברך. הנאשם אינו יודע אם איבד את ההכרה ונשבר לו השעון והמשקפיים (פרוטוקול הדין, בעמ' 76 - 79). עוד הוסיף הנאשם ומסר, כי שוטרים אשר הגיעו למקום הפנו אותו ואת המתלונן למשטרה לשם הגשת תלונות. לדבריו, הוא אינו אשם ומרגיש מושפל וכואב, כאשר רק בנס לא נגרם לו נזק חמור יותר (שם, בעמ' 76).

39. בחקירתו הנגדית הודה, כי יעקובסון התנגד ללכת אליו לרכב ונכנס לרכבו של המתלונן. לדבריו, כאשר הלך לצדו של המתלונן, התחיל המתלונן לבעוט בו בבטנו באמצעות רגליו. הנאשם הודה כי התנדנד אחורה, אולם טען כי לא היה לו במה לתפוס ולכן תפס למתלונן בפנים. לענין זה הוסיף "ראיתי בזה שאני תופס בו, מחזיק בו, הוא יעזוב אותי" (שם, בעמ' 80). עוד ציין, שברגע שהמתלונן החל לבעוט בו, התנדנד ולא היה לו איפה להחזיק ומכאן כי הלך כלפיו ותפס לו בפנים (שם, בעמ' 83). בהמשך הוסיף, כי התפיסה היא שגרמה לחבלה באף. הנאשם הכחיש כי נתן למתלונן אגרוף אולם אמר, כי "יכול להיות" שתפס את המתלונן ושם לו יד בתוך הפה. עם זאת לא הוציא לו שן. לדבריו, לאחר שהפרידו ביניהם, המתלונן יצא מהרכב ונתן לו בעיטות וכתוצאה מכך נפל על הגב (שם, בעמ' 81).

40. גם הנאשם פנה לאחר האירוע לבית החולים והוגשה תעודה רפואית בעניינו, שלפיה סבל מאודם ורגישות בברך ורגישות בגב התחתון (נ/8; נ/9). בעדותו ציין, שכאשר עיין בתיק החקירה גילה כי הצילומים והבדיקות הרפואיות שלו נעלמו מתיק החקירה (פרוטוקול הדין, בעמ' 77). נציגת התביעה מסרה לענין זה בדיון, כי רשום בתיק שהאישור הרפואי של הנאשם נמצא.

41. מטעם ההגנה העיד גם בועז סרוסי. לדבריו, ביום האירוע, היה ויכוח קולני בין המתלונן והנאשם ואחרי מספר דקות ראה את הנאשם מוטל על הארץ, כאשר קשה לו לקום. סרוסי לא ראה את הנאשם נופל, אלא אך ראה אותו על הרצפה. סרוסי ניגש לנאשם והרים אותו יחד עם אדם אחר. כאשר הופיעו שני שוטרים, עזב את המקום (שם, בעמ' 85 - 86).

42. גרסתו של הנאשם באשר לאירוע התקיפה איננה הגיונית. בראש ובראשונה, גרסתו של הנאשם אינה מתיישבת עם תיאור מצבו הפיסי של המתלון. תמונותיו של המתלון והמסמכים הרפואיים שהוגשו, מלמדים כי המתלון נשרט בפניו והוכה באפו. נפילת השן התותבת גם מלמדת על פגיעה נוספת בפה. אין זה סביר שאדם התופס בחברו, על מנת שלא לפול, יגרום לו נזקים כה משמעותיים ובמספר מקומות בפנים, באף ובפה. גם סביר יותר להניח, כי אדם המבקש שלא לפול יתפוס דווקא בגופו של חברו ולא בפניו. גם לא מצאתי הגיון בגרסתו של הנאשם שהדחיפה בבטנו גרמה לנפילתו לכיוון הדוחף, וסביר יותר כי דחיפה כזאת צריכה לגרום לנפילה אחורה ולא קדימה. יתר על כן, הנאשם אמר מספר פעמים במהלך עדותו, כי תפס למתלון בפנים. הנאשם גם הודה בחקירתו הנגדית, כי סבר שאם יתפוס במתלון ויחזיק בו, הלה יעזוב אותו. מדבריו של הנאשם ניתן ללמוד, כי התפיסה וההחזקה לא אירעו כתוצאה מנפילתו, אלא שהן נועדו להביא להפסקת מעשיו של המתלון.

האם הוכח שהנאשם תקף את המתלון וגרם לו חבלה חמורה?

43. לאחר בחינת מכלול הראיות הגעתי למסקנות הבאות:

- א. אין מחלוקת, כי בין הנאשם והמתלון התפתח ויכוח הנוגע לתורו של הנאשם באיסוף נוסעים. השאלה אם אמנם תפס המתלון את התור של הנאשם עומדת אמנם ברקע של כל האירוע, אולם אין לה השלכה על קביעת הממצאים בתיק באשר לאירוע התקיפה. גם אם נכונים דבריו של הנאשם כי המתלון תפס לו את התור, עדיין ייתכן כי בשל כך תקף אותו. מכל מקום, השתכנעתי, כי הנאשם האמין באמת ובתמים כי המתלון תפס לו את התור, משום שאלמלא אמונתו זו, לא היה מנסה לשכנע את יעקובסון לעלות למוניתו, וגם לא היה ניגש לדלתו של המתלון. אולם, אין בתחושת הסובייקטיבית של הנאשם לענין זה, גם אם היה לה יסוד, כדי להשליך על קביעת הממצאים באשר לאירועים שאירעו לאחר מכן.
- ב. אין גם מחלוקת, כי הנאשם ניסה לשכנע את יעקובסון לעלות למוניתו. הן המתלון והן יעקובסון העידו כי הנאשם תפס בידו של יעקובסון, ואילו הנאשם הכחיש זאת. אולם, לא מצאתי כי יש צורך בקביעת ממצאים לענין זה, משלא יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה כנגד יעקובסון.
- ג. הנאשם ניגש לדלתו של המתלון, כאשר המתלון ישב בתוך המונית. גם כאן לא מצאתי מקום להכריע בשאלה אם בזמן זה ישב יעקובסון מקדימה או מאחורה, משום שאין לשאלה זו כל השלכה על קביעת הממצאים בתיק.
- ד. השתכנעתי, כי הנאשם הוא שתקף ראשון את המתלון. לענין זה מסרו הן המתלון והן יעקובסון גרסה דומה. המדובר בגרסה עקבית, למן חקירתם במשטרה ודרך עדותם בבית המשפט. המדובר בגרסה הגיונית, אשר מתיישבת עם האירועים. הנאשם כעס על המתלון, אשר לקח לו את התור והויכוח ביניהם התפתח לכדי תקיפתו את המתלון. עם זאת השתכנעתי, כי התקיפה הראשונה על ידי הנאשם היתה בניסיון להוציא את המתלון ממוניתו, וזאת כפי שתיאר יעקובסון. למעשה גם הנאשם מאשר, כי ניסה לשכנע את המתלון לצאת מהרכב. גם לא מצאתי כי גרסתו של הנאשם לענין התקיפה הינה סבירה והגיונית, כאשר מה טעם ימצא המתלון לתקוף את הנאשם, כאשר כל מבוקשו לנסוע מהמקום עם יעקובסון.
- ה. מכאן, שהתקיפה הראשונה על ידי הנאשם היתה בדרך של ניסיון לאחוז במתלון ולהוציאו ממוניתו. בתגובה לכך, המתלון דחף את הנאשם באמצעות רגליו. בהמשך לכך החלה התגוששות, או קטטה בין השניים, שבמהלכה הנאשם שרט את המתלון בפנים. בעקבות זאת המתלון דחף את הנאשם

לרצפה. לממצאים אלו הגעתי מתוך מכלול הראיות. בראש ובראשונה, גרסתו של יעקובסון במשטרה ובבית המשפט לענין זה. גרסה זו תואמת בחלקה את הגרסה שמסר המתלון בבית המשפט (אולם לא את גרסתו במשטרה). לגרסה זו יש גם חיזוקים בדבריו של הנאשם עצמו, אשר מודה שלאחר שהמתלון דחף אותו באמצעות רגליו, תפס והחזיק את המתלון בפניו.

44. הגעתי למסקנה, כי הנאשם גרם במעשיו המתוארים לחבלה חמורה בפניו של המתלון. אמנם, קודם לשריטה המתלון דחפו ברגליו. אולם, דחיפה זו מטרתה היתה הדיפת הנאשם אשר ניסה להוציא את המתלון מרכבו. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי היה לנאשם צורך כלשהו לתקוף את המתלון וגם לא עומדת לו הגנה כלשהי. גם אין בעובדה כי התפתחה התגוששות בין השניים, כדי להמעיט מחלקו של הנאשם. הנאשם שרט את המתלון והכה בפניו, באופן שגרם לו חבלות, כפי שעולה מהעדויות, מהתיעוד הרפואי וכן מהתמונות שהוגשו לבית המשפט. גם אם הנאשם לא התכוון מלכתחילה לגרום למתלון חבלות, הרי שזו התוצאה הטבעית של מעשיו.

מחדלי חקירה

45. האם נמצאו בתיק מחדלי חקירה, אשר יש בהם כדי להשליך על המסקנה שאלה הגעתי?

46. השתכנעתי כי בעת התגרה, היו במקום נהגי מוניות רבים. הן המתלון והן הנאשם העידו על כך. המתלון גם ציין במשטרה שמות של שני אנשים שהיו במקום, ימין וברק, שהיו במקום ולדבריו רצו למסור גרסה במשטרה.

47. מהראיות בתיק עולה, כי הן החוקרת שירה ביאר והן יעקב זלטקה, ניסו לזמן לחקירה את ימין סיני, אולם הלה מסר כי הוא עובד ומעדיף שלא להתערב (ת/2; ת/5; פרוטוקול הדיון, בעמ' 40). נסיונות נוספים לא נעשו ובסופו של דבר, לא נחקרו עדי ראיה נוספים.

48. גם לא נערכה בדיקה בדבר קיומן של מצלמות באזור.

49. אין ספק, שראוי היה לגבות הודעות מעדי ראיה נוספים, לבדוק קיומן של מצלמות ולהביא עדויות וראיות נוספות בפני בית המשפט. לא קיבלתי הסברים מספקים מדוע הדבר לא נעשה.

50. עם זאת, לא מצאתי כי יש במחדלים אלו כדי להשליך על התוצאה בתיק. גם בידי הנאשם עמדה האפשרות להביא עדים נוספים, והראיה שהביא לעדות עד ראיה נוסף. רוב עדי הראיה הנטענים הם נהגי מוניות, וניתן היה לאתרם. יתר על כן, הנאשם גם יכול היה לבקש צו מבית המשפט לעיון בצילומים, ככל שישנן מצלמות באזור.

51. אולם, וזה העיקר, מצאתי כי הראיות בתיק הן מספקות לצורך הרשעה. אין המדובר במקרה של עדות אחת מפלילה העומדת כשלעצמה, אלא קיימות בתיק שתי עדויות מפלילות, שאחת מהן ניתנה על ידי עד אובייקטיבי, כאשר אין כל קשר בין העדים ואין חשש לתיאום עדויות. בסופו של דבר די בראיות שהוצגו כדי להביא להרשעתו של הנאשם.

סוף דבר

52. הגעתי למסקנה, כי ניתן לקבוע ממצאים לצורך הרשעה פלילית, על גרסתו של יעקובסון, התואמת בחלקה את גרסתו של המתלון. מהראיות עולה, כי הנאשם ניסה להוציא את המתלון מהרכב. בתגובה המתלון דחף אותו

באמצעות רגליו ונוצרה קטטה, שבמסגרתה תקף הנאשם את המתלונן, שרט אותו והכה אותו בפניו, ובכך גרם לו חבלות, לרבות שריטות בפנים, מכה באף, ונפילת שן תותבת.

53. בטרם סיום אעיר, כי גם אם המתלונן תרם את חלקו ותקף, גם הוא, את הנאשם במסגרת הקטטה שנוצרה בין השניים, אין בכך כדי להמעיט מחלקו של הנאשם או להביא לזיכוי, לאור הממצאים שאליהם הגעתי.

54. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ה, 10/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

התיק יידחה לצורך טיעון לעונש ליום 22.3.2015 שעה 08:30.

באשר לבקשתה של ב"כ הנאשם כי שרות המבחן יערוך תסקיר בעניינו של הנאשם - כל הנתונים אשר ב"כ הנאשם תבקש להביא בפני בית המשפט באשר למצבו הרפואי של הנאשם ילקחו בחשבון במסגרת גזר הדין, ואינני מוצאת כי די במצבו הרפואי כדי להצדיק עריכת תסקיר לאור העומס הרב שבו נתון שרות המבחן. לעניין זה, גם לקחתי בחשבון, כי לא נטען בפני שהנאשם מבקש להשתלב בהליך טיפולי כלשהו. מטעם זה, אינני מוצאת מקום להורות על עריכת תסקיר של שרות המבחן.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ה, 10/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלד על ידי יפה מדהלה